

Sygnatura akt: V GC 2368/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 29 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Berczyńska – Bruś

Protokolant: Katarzyna Niciejewska

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2019 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa S. W.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz powoda S. W. kwotę 2073,34 zł (dwa tysiące siedemdziesiąt trzy złote 34/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 1906,50 od dnia 23 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

SSR Magdalena Berczyńska-Bruś

Sygn. akt V GC 2368/18

UZASADNIENIE

Powód S. W. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą S. W. (...) w D. pozwem z dnia 20 kwietnia 2018r. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwoty 2.073,34 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 1906,50 zł od dnia 23 stycznia 2018r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód zawarła z pozwanym umowę przewozu z dnia 28 listopada 2017r., przyjmując od pozwanego „Zlecenie dla P. nr (...)”. Zgodnie z umową powód zobowiązał się wobec pozwanego do wykonania usługi przewozu na warunkach określonych w treści zlecenia. Za wykonanie przedmiotowej usługi przewozu pozwany zobowiązał się do zapłaty w terminie 45 dni kwoty 1.906,50 zł brutto. Powód wykonał usługę przewozu zgodnie z umową a następnie wystawił i przesłał pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 1906,50 zł brutto. Pozwany odebrał fakturę i dokumenty transportowe w dniu 7 grudnia 2017r. Pomimo należytego wykonania przez powoda umowy, pozwany nie zapłacił powodowi w umówionym terminie wynagrodzenia. Powód wysłał pozwanemu wezwanie do zapłaty wraz z notą księgową nr (...)

na kwotę 166,84 zł wynikającą z art. 10 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Pozwany mimo wezwania do zapłaty nie uregulował należności.

Do pozwu załączono zlecenie dla przewoźnika, dokument WZ, fakturę VAT, Notę księgową i wezwania do zapłaty.

Zarządzeniem Przewodniczącej sprawę skierowano do rozpoznania w postępowaniu upominawczym.

W dniu 25 maja 2018r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Kaliszu wydała nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt V GNC 2123/18 zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany zachowując ustawowy termin wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania. W sprzeciwie podniósł zarzut braku wymagalności roszczenia, uzyskanie prolongaty na spłatę należności i uzgodnienia z powodem terminu spłaty należności.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że nie może zgodzić się z zasądzonymi kwotami, ponieważ uzgodnił z powodem, że ureguluje należności z tytułu przedmiotowej faktury, gdy tylko otrzyma pieniądze od swoich dłużników.

W sprzeciwie pozwany nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał żądanie pozwu. Zaprzeczył aby pozwany miał otrzymać prolongatę na spłatę należności. Powód nigdy nie zgodził się ani nie uzgadniał z pozwanym iż ten miałby uregulować należność w późniejszym terminie. W żaden sposób nie doszło do wydłużenia terminu zapłaty. Zarzut braku wymagalności jest również chybiony albowiem termin zapłaty upłynął w dniu 22 stycznia 2018r. Powód wzywał pozwanego do zapłaty, który odebrał wezwanie w dniu 5 kwietnia 2018r., ale nie spełnił świadczenia na rzecz powoda nawet w części.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 listopada 2017r. pozwany zlecił powodowi przewóz stali o wadze 24.000 kg z S. do S.. Datę załadunku wskazano na 28 listopada 2017r. między godziną 6:00 a 20:00. a rozładunku na dzień 29 listopada 2017r. Wynagrodzenie określono na kwotę 1906,50 zł, płatne przelewem w terminie 45 dni.

Dowód: zlecenie dla przewoźnika z 28.11.2017r. (k. 7 - 8 akt)

Zlecenie zostało przesłane mailem z dnia 28 listopada 2017r. przez K. S..

Dowód: mail z załączonym zleceniem dla przewoźnika z 28.11.2017r. (k. 9 akt)

Z dokumentu WZ z dnia 28 listopada 2017r. wynika, że do załadunku doszło w (...) Spółce Akcyjnej w S. a do rozładunku w dniu 29 listopada 2017r. w (...) Spółka Akcyjna w S.

Dowód: dokument WZ z 28.11.2017r. (k. 10 – 12 akt)

W dniu 30 listopada 2017r. powód wystawił wobec pozwanego fakturę nr (...) na kwotę 1906,50 zł płatną przelewem w terminie 45 dni do 14 stycznia 2018r. Faktura została wysłana listem poleconym w dniu 5 grudnia 2017r., a doręczona pozwanemu w dniu 7 grudnia 2017r.

Dowód: faktura nr (...) z 30.11.2017r. (k. 13 akt), dowód nadania i doręczenia (k. 14 – 16 akt)

W dniu 6 lutego 2018r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 1906,50 zł, załączając do wezwania Notę księgową nr (...) z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności na kwotę 166,84 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty z 6.02.2018r. (k. 17 akt), Nota księgową nr (...) z 6.02.2018r. (k. 18 akt) dowód doręczenia (k. 19 – 20 akt)

W dniu 30 marca 2018r. pełnomocnik powoda ponownie wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 1906,50 zł i 166,84 zł pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty z 30.03.2018r. z dowodem doręczenia (k. 21 – 23 akt)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie powołanych wyżej dokumentów.

Sąd zważył co następuje:

Przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy (art. 774 k.c.) Niewątpliwie do elementów przedmiotowo istotnych należy zaliczyć określenie transllokacji, oznaczenie przedmiotu przewozu i oznaczenie przewoźnego.

Przewóz został wykonany przez powoda prawidłowo. Kodeks cywilny nie określa momentu, w którym powinny być zapłacone należności przewoźnika. Kwestia ta, o ile nie wynika z przepisów szczególnych, została pozostawiona woli stron. Przepisy zawarte w kodeksie cywilnym stosuje się do przewozu w zakresie poszczególnych rodzajów transportu tylko o tyle, o ile przewóz ten nie jest uregulowany odrębnymi przepisami (art. 775 k.c.) Przepisy Kodeksu cywilnego znajdują zastosowanie jako przepisy posiłkowe (subsydiarne).

Odrębne przepisy regulujące przewóz zawiera przede wszystkim ustawa z dnia 15 listopada 1984r. – Prawo przewozowe (tekst jedn. Dz.U. z 2000r., Nr 50, poz. 601 ze zm.) i przepisy wydane na jego podstawie. Według art.1 ust.1 Prawa przewozowego reguluje ono przewóz osób lub rzeczy, wykonywany odpłatnie na podstawie umowy przez uprawnionych do tego przewoźników, z wyjątkiem transportu morskiego, lotniczego i konnego. Również w Prawie Przewozowym nie zawarto przepisu, z którego wynika jednoznacznie w jaki sposób i kto zobowiązany jest do zapłaty przewoźnego. Kwestia ta została pozostawiona woli stron.

Powód wystawił fakturę VAT i określił w niej wynagrodzenie oraz termin płatności zgodnie z umową.

W przypadku opóźnienia z zapłatą przewoźnego przewoźnikowi należą się odsetki ustawowe, o czym stanowi wprost art.87 ust.1 Prawa przewozowego. Zgodnie z jego treścią kwoty przysługujące z tytułu nie zapłaconych należności, odszkodowań i wyrównania różnic należności – podlegają oprocentowaniu w wysokości ustawowej. Odsetki oblicza się z tytułu nie zapłaconych należności – od dnia, w którym należność powinna być zapłacona.

Nowelizacja przepisu art.87 ustawą z dnia 2 września 1994r. o zmianie ustawy Prawo przewozowe zmieniła moment, od którego należy naliczać odsetki ustawowe w odniesieniu do niezapłaconych należności. Zgodnie z poprzednim unormowaniem odsetki przysługiwały w takim przypadku dopiero od dnia wniesienia reklamacji lub doręczenia wezwania do zapłaty, a nie jak to ma miejsce obecnie od dnia, w którym należność powinna być zapłacona. W przypadku opóźnienia w zapłacie przewoźnego zastosowanie znajdują także postanowienia ustawy z dnia 12 czerwca 2003r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. nr. 139, poz. 1323 ze zm).

Pozwany nie kwestionował wysokości roszczenia powoda dochodzonego pozwem, stanowiącego wynagrodzenie wynikające z zawartej przez strony umowy.

Pozwany nie wykazał aby doszło do uzgodnień z powodem co do terminu spłaty należności, uzyskania prolongaty. Na pozwanym, zgodnie z art. 6 Kodeksu cywilnego spoczywał ciężar udowodnienia tych okoliczności.

Roszczenia powoda zasługiwały więc w całości na uwzględnienie.

Uprawnienie powoda do domagania się od pozwanego kosztów windykacji wynika z art. 10 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. z 28.03.2013r. poz. 203). Ustawa ta wprowadza dwa rodzaje kosztów windykacji jakich może żądać od dłużnika wierzyciel niezależnie od wysokości niezapłaconej

wierzytelności. Pierwsze są kosztami zryczałtowanymi i wynoszą równowartość 40 euro, przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne (art. 10 ust. 1 ustawy). Równowartość 40 euro należy się wierzycielowi za każdym razem kiedy dłużnik przekroczy termin zapłaty ustalony w umowie bądź na fakturze, niezależnie od rzeczywiście poniesionych kosztów. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 11 grudnia 2015 r., sygn. akt III CZP 94/15 przesądził dotychczasowe wątpliwości orzekając, że rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro, przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. 2013, poz. 403), przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione oraz że roszczenie o rekompensatę w wysokości 40 euro powstaje po upływie terminów zapłaty ustalonych w umowie lub ustalonych zgodnie z art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 4 tej ustawy.

Uwzględnieniu podlegało również żądanie powoda zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wymagalności faktur.

Zgodnie bowiem z art. 7 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tj. z dnia 10 maja 2016r. Dz.U. z 2016r. poz.684) w transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny – wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione następujące warunki:

- 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie,
- 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

Przesłanką naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie jest popadnięcie dłużnika w stan opóźnienia. Przepis ten reguluje zasady naliczania odsetek za opóźnienie w stosunku do zobowiązań wynikających z transakcji handlowych, w których termin zapłaty oznaczono w umowie. Podstawy do naliczania odsetek za opóźnienie należy doszukiwać się w treści art. 481 §1 k.c., zgodnie z którym jeżeli bowiem dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i obciążył nimi w całości przegrywającego spór pozwanego. Na koszty, które pozwany ma obowiązek zwrócić powodowi złożyły się opłata sądowa w wysokości 100 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda ustalone w oparciu o § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz.U. z 2015, poz.1804 ze zm. wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

SSR Magdalena Berczyńska-Brus